

Пророцтво Синьозірки

КУПИТИ

Спеціальне видання серії світового бестселера «Коти-вояки».

Напруга між Кланами лісових котів зростає. Громові вояки мусять довести свою силу, щоб зберегти територію і здобич від зазіхань зголоднілих сусідів. У ці непрості часи у Клані народжується кішечка Синютка. Зореклан пророчить їй велике майбутнє: вона стане сильною, як вогонь, і проведе Громових котів крізь найтемніші часи. Та перш ніж сповниться пророцтво, Синютка має пройти власний шлях випробувань, сповнений болісних втрат, сумнівів і складних рішень. І навіть коли зрештою засяє велич могутньої провідниці Синьозірки, темні таємниці минулого не залишать її у спокої до останнього дня.

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

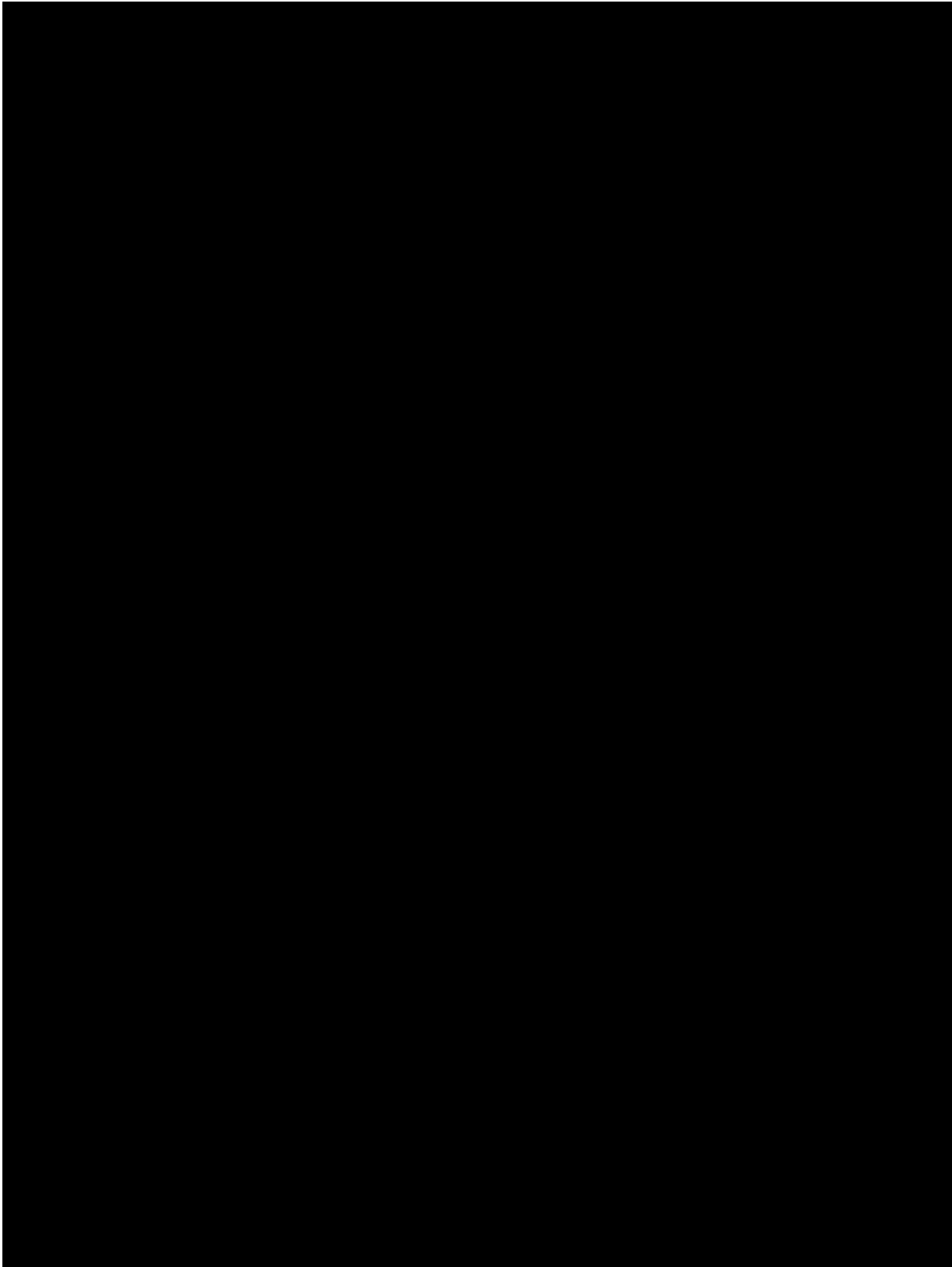
Ерін Гантер

КОТИ-ВОЯКИ

ПРОРОЦТВО Синьозірки

ПРОРОЦТВО Синьозірки

Erin Hunter
WARRIORS

Bluestar's Prophecy

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котятих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Пророцтво Синьозірки
Спеціальне видання

Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2020

© Working Partners Limited, 2008

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., дизайн, 2020

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7670-36-9

Анотація

Напруга між Кланами лісових котів зростає. Громові вояки мусять довести свою силу, щоб зберегти територію і здобич від зазіхань зголоднілих сусідів. У ці непрості часи у Клані народжується кішечка Синютка. Зореклан пророчить їй велике майбутнє: вона стане сильною, як вогонь, і проведе Громових котів крізь найтемніші часи. Та перш ніж сповниться пророцтво, Синютка має пройти власний шлях випробувань, сповнений болісних втрат, сумнівів і складних рішень. І навіть коли зрештою засяє велич могутньої провідниці Синьозірки, ці темні таємниці минулого не залишатимуть її у спокої до останнього дня.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Пролог

Синьозірка різко зупинилася на вершині звору, сморід собак вдарив їй у горло. Папороть унизу затрусилася — балкою бігли темні постаті. Руде хутро Вогнесерда спалахнуло вогником у зеленому підліску. Він тримався на віддалі від зграї, проте вожак відірвався і вже наздоганяв Громового воєводу.

Ні! Не він! Ти не матимеш його за здобич!

Синьозірка помчала вниз. Хапаючи ротом повітря й відчуючи, як горять усі м'язи, вона петляла поміж деревами, послизуючись на вкритій листям лісовій долівці. Кішка побігла через зарості папороті наосліп, пагони хльоскали їй по обличчю. До звору було вже недалеко. Вона чула, як річка стугонить між прямовисними сірими стінами. Чи вдасться-таки Вогнесердові заманити собак за край? Що, як вожак упіймає його до того?

Синьозірка вискочила з орляка й загальмувала на галявині біля краю скелі. Її лапи послизалися, листя розсипалося навколо.

О Зореклане, ні!

У блискучих зубах велетенського пса висів Вогнесерд. Громовий воєвода, намагаючись виборсатися, шипів від злості. Псисько потрусив ним, переможно блимаючи очима, проте його незграбні лапи небезпечно сповзали все ближче до краю урвища.

— Я не дозволю вам зруйнувати мій Клан! — прогарчала Синьозірка. Вона кинулася на Вогнесердового кривдника, націлившись головою йому в бік.

Собака впустив Вогнесерда і здивовано розвернувся.

Синьозірка присіла й випустила кігті. У її вухах шуміла кров, але страху не було. Вона вже багато повень не почувалася настільки живою. Провідниця кинулася прямо собаці на морду, проте зачепила кігтями лише повітря. Пес вислизав від неї! Земля під його задніми лапами кришилася. Шматки каміння падали з крутого урвища, собака намагався зачепитися за щось, але листя вислизало з-під його тупих пазурів. Стегна тягнули вожака вниз.

Зграя гарчала все ближче.

— Синьозірко! — крикнув Вогнесерд.

Проте Синьозірка не зводила очей з вожака зграї. Собаки вже пробиралися крізь орляк позаду неї.

Зграя була близько.

Синьозірка вчепилася кігтями у м'яку землю. Повітря раптово наповнилося кислим запахом страху. Собаки побачили урвище, і їхнє завивання перетворилося на скавуління, доки вони намагалися загальмувати. Синьозірка стояла твердо. Перший відчайдушний крик відбився луною у проваллі. Перший пес упав. Його тіло глухо вдарилося об скелю, тоді на мить запала тиша, і поміж гуркоту води внизу почувся сплеск.

Синьозірка примружила очі, все ще не зводячи погляду з вожака.

— Не треба було чіпати Громовий Клан! — прошипіла вона.

Раптом пес витягнув голову вперед і вхопив Синьозірку зубами за передню лапу. Кішка відчула, як земля вислизає з-під ніг: пес потягнув її до прірви. Навколо неї здійнявся вихор — вона падала. Річка внизу шипіла й бурлила. Синьозірка відчайдушно хапалася за холодне вогке повітря і таки визволилася із собачих щелеп за мить до того, як занурилася у воду.

Крижана вода вибила дух із її легень. Вона наосліп боролася з течією, намагаючись дістатися нагору, до повітря. Її серце стиснула паніка. У її думках лунало Гускопухове пророцтво: «Тебе згубить вода».

Густе хутро, просочене водою й обважніле, тягнуло її на дно. Річка клекотала навколо, кішка вже не розуміла, де низ і де верх. Її легені благали повітря. Від жаху тіло заціпеніло. Вона тонула у пінистих водах ущелини.

— Не здавайся! — чітко пролунав знайомий голос понад гуркотінням води.

Дубосерде?

Батько її кошенят промурмотів їй на вухо: «Це так само, як бігти лісом. Дозволь своїм лапам самим усе зробити. Підведи підборіддя. Нехай вода тебе винесе».

Дубосердів голос неначе піднімав її нагору, згладжуючи паніку, і вона відчула, як лапи почали впевнено рухатися у воді. Серце, стиснуте від болю, сповільнилося; Синьозірка насилу піднесла

підборіддя, і нарешті вітер ударив їй в обличчя. Кашляючи й давлячись, вона хапнула ковток повітря.

— Ось так, добре, — прошепотів їй на вухо Дубосерд.

Його голос звучав так ніжно, так привітно. Може, треба було підкоритися течії річки, щоб та віднесла її прямо у м'якість Дубосердового хутра?

— Синьозірко, пливи! Пливи до берега! — цього разу різко нявкнув Дубосерд. — Наші кошенята чекають.

Наші кошенята! Думка про них вдарила її, немов блискавка.

Ти не можеш залишити їх, не попрощавшись.

Тілом Синьозірки заструменіла енергія, й вона знову почала боротися з течією. Якась темна постать вдарилася об неї, зануривши назад у річку, проте кішка виборсалася нагору, захлинаючись від води, що наповнила рот і горло. Тіло пса, перевертаючись, пропливло повз неї й важко подалося за течією.

Якщо пес не може перебороти цю течію, то як я зможу?

Верхівки дерев мерехтіли над головою, а річка несла Синьозірку все далі.

— Ти зможеш! — закликав її Дубосерд. Синьозірка почала плисти, але її виснажені лапи, слабкі й немічні, колихались, мов мокре листя.

Раптом чийсь зуби вхопили її за карк. Це Дубосерд прийшов на допомогу? Синьозірка закліпала, щоби збити воду з повік, і помітила спалах помаранчевого хутра.

Вогнесерд!

Громовий воєвода міцно її тримав.

— Не опускай голову! — прогарчав він крізь зціплені зуби.

Синьозірка намагалася йому допомагати, але її хутро було таке важке, а лапи — такі слабкі, що вона не могла боротися з вагою води. Зуби Вогнесерда впивалися їй у загривок усе сильніше, вода тягнула на дно.

Тоді біля неї пропливло ще одне тіло.

Один із собак?

У її загривок вчепилися ще дві пари щелеп. Чийсь лапи натиснули їй на боки, підштовхуючи вгору.

Синьозірка відчула навколо себе сильні й лагідні рухи котів. Невже це Зореклан відносив її до своїх угідь?

Ледь притомна, вона розуміла, що її тягнуть по воді, аж нарешті шкірою відчула гостру ринь і тверду землю під собою. Лапи й зуби витягнули її на берег і доправили до м'якої трави. У груди ніби хтось каміння наскладав, кожен подих потребував величезних зусиль. Очі пекли, нічого не було видно.

— Синьозірко?

Вона впізнала голос Мрячконіжки.

А де Каменешуб? Він також тут?

— Ми обоє тут, — чиясь сильна лапа торкнулася її боку.

Дубосерд мав рацію. Їхні кошенята чекали на неї.

Синьозірка насилу розплющила очі. Вона побачила нечітку постать Каменешуба. Його широкі плечі вирізнялися на зеленому тлі дерев. Такий схожий на батька. Мрячконіжка стояла біля нього, її мокре хутро поприлипало до шкіри.

Синьозірка відчула на щоці подих.

— Вона жива? — долинув голос її доньки.

До неї нахилився Вогнесерд.

— Синьозірко, це я, Вогнесерд. З тобою все добре. Ти в безпеці.

Синьозірка ледве його чула. Вона дивилася на своїх кошенят.

— Ви мене рятували, — промурмотіла провідниця.

— Тс-с-с. Не говори, — нявкнула Мрячконіжка.

Але я стільки маю сказати! Синьозірка потягнулася вперед.

— Я хочу вам щось сказати... Я хочу попросити пробачення за те, що віддала вас, — кішка закашлялася, і вода підступила їй до вуст, але вона змусила себе продовжити. — Дубосерд пообіцяв, що Сіротоня буде вам хорошою матір'ю.

— Вона була, — сухо нявкнув Каменешуб.

Синьозірка здригнулася.

— Я їй так винна.

Якби ж вона могла набрати повітря, щоби краще все пояснити!

— І Дубосердові за те, що так добре вас виховав.

Чому вона не сказала їм цього раніше?

— Я спостерігала за тим, як ви росли, і я бачила, скільки ви віддавали тому Клану, який вас прийняв. Якби я вирішила все по-іншому, ви б віддали всю свою силу Грозовому Клану. — Вона здригнулася, хапаючи повітря. — Пробачте мені.

Синьозірка дивилася на своїх кошенят, і тієї миті, як Мрячконіжка з Каменешубом невпевнено перезирнулися, час ніби зупинився. *Будь ласка, пробачте мені.*

— Вона багато вистраждала за свій вчинок, — попросив за неї Вогнесерд. — Будь ласка, пробачте їй.

Припини! Їхнє прощення нічого не означатиме, якщо його доведеться витягувати з них силоміць. Вона хотіла, щоб Вогнесерд притримав язика за зубами.

Мрячконіжка нахилила голову й лизнула Синьозірці щоку.

— Ми пробачаємо тобі, Синьозірко.

— Ми тобі пробачаємо, — повторив Каменешуб.

Синьозірка примружила очі, а двоє її кошенят почали вилизувати промокле хутро матері. Це вперше вони ділилися язиками — вперше від того сніжного дня, коли вона залишила їх із Дубосердом.

Більше не потрібно чіплятися за своє останнє життя. Вогнезір запалить нове полум'я та освітить ліс замість неї. Громовий Клан у безпеці. Вона заплющила очі й поринула у запаморочливу пітьму.

Розділ 1

— Хіба вона вже не мала б розплющити очі?

— Тихенько, Легковіє. Їй же тільки один день. Вона розплющить очі, коли буде готова.

Синютка відчула на шкірі шорсткий мамин язик і вмостилася ближче до тепленького молочного животика Місяцеквітки.

— Сніжка розплющила очі вже сьогодні вранці, — нагадала їй Легковія. — А мої двоє порозплющували майже одразу після народження. — Кішка порухала хвостом свою підстилку. — Леопардонька і Плямко — природжені вояки.

З боку третьої королеви долинуло тихеньке муркотіння.

— О, Легковіє, ми всі знаємо, що твоїм двом кошенятам ніхто не рівня, — підначила її Макосвіта.

Синютку в бік штовхнула чиясь маленька лапка.

Сніжка!

Синютка роздратовано занявчала й підсунулась іще ближче до Місяцеквітки.

— Ну ж бо, Синютко! — прошепотіла їй на вушко Сніжка. — Тут є на що подивитися, і я хочу вже вийти надвір, але Місяцеквітка не дозволить мені, поки ти теж не будеш готова.

— Вона розплющить очі, коли прийде час, — зауважила Місяцеквітка.

«Так. Коли прийде час», — погодилася про себе Синютка.

* * *

Синютка спросоння відчула на собі вагу сестри. Живіт Місяцеквітки ритмічно надимався та опускався біля них. Легковія хропіла, а Макосвіта тихенько сопіла уві сні.

Синютка почула, як Леопардонька і Плямко перемовляються надворі.

— Ти будеш мишею, а я вояком! — наказав Плямко.

— Але я була мишею минулого разу! — заперечила Леопардонька.

— Не була!

— Була!

Сталася бійка, підкріплена бойовими вересками.

— Дивіться, де грається! — почувся розлючений нявкіт якогось кота, котрий на мить їх заткнув.

— Добре, ти будеш воячкою, — погодився Плямко. — Але закладаюся, що ти мене не спіймаєш.

Воячкою!

Синютка виповзла з-під сестрички. Новолистовий вітерець колихав ожинові стіни й крізь щілинки долинав той самий свіжий лісовий аромат, який приносив у своєму хутрі батько, коли заходив до них. Цей аромат відганяв душний запах моху, молока і теплого хутра.

Від захвату в Синютки засмикалися кігтики. *Я буду воячкою!*

І ось уперше вона розплющила очі, закліпала від променів світла, що пронизували ожинову стелю. Ясла були величезні! У темряві кубло здавалося маленьким і затишним, але тепер вона бачила ожину, що змикалася над головою, і крихітні клаптики блакиті за нею.

Макосвіта лежала на боці біля одної стіни. Вона була темно-червоною смугастою кішкою з довгим пухнастим хвостом. Синютка впізнала її, бо вона пахла не так, як Легковія та Місяцеквітка. Від неї не було чути запаху молока: Макосвіта ще не мала кошенят. Легковію в сусідньому гнізді було ледь видно: вона туго згорнулася, заховавши носа під хвостом, а її плямисте хутро зливалося з орляком під нею.

Найбільш знайомий запах долинав іззаду. Розвернувшись, Синютка глянула на свою маму. Сонячні промені вигравали сріблясто-сірим хутром Місяцеквітки, пробігаючи темними смугами, що вкривали її бік. Смугаста мордочка була маленька, вушка звужувалися до акуратних кінчиків. *Я схожа на неї?* Синютка озирнулася через плече на власне хутро. Воно було пухнасте, не таке гладеньке, як у Місяцеквітки, і все темно-сіре, без жодних смуг. *Ще ні.*

Сніжка, яка розтягнулася на спині, була вся біла, окрім кінчиків вух, вкритих сірим хутром.

— Сніжко! — шепнула Синютка.

— Що таке? — Сніжка розплющила очі. Вони були блакитні.

«А мої блакитні?» — замислилася Синютка.

— Ти розплющила очі! — Сніжка скочила на лапки, від сну вже не залишилося й сліду. — Тепер ми можемо вийти з ясел!

Синютка помітила в ожинової стіні дірку — достатньо велику, щоб крізь неї протиснулися двоє кошенят.

— Плямко і Леопардонька вже надворі. Ходімо їх здивуємо!

Макосвіта підвела голову.

— Не відходьте далеко, — сонно промурмотіла вона, а тоді заховала носа назад під хвіст.

— А де кошенята Макосвітої? — прошепотіла Синютка.

— Вони мають прибути аж через дві повні, — відповіла Сніжка.

«Прибути? — Синютка схилила голову набік. — Звідки?»

Сніжка вже прямувала до дірки, незграбно перебираючись через Місяцеквітку. Синютка подалася за нею, та її лапки були закороткі, так що вона зісковзнула з материної спини й приземлилася у м'який мох.

Гніздо зашурхотіло, і Синютка відчула, як чиясь м'яка лапа притиснула кінчик її хвоста до землі.

— І куди це ти йдеш?

Місяцеквітка прокинулася.

Синютка повернулася і глянула на маму.

— Надвір.

Очі Місяцеквітки засяяли, і вона голосно замуркотіла.

— Ти розплющила очі.

У її голосі чулося полегшення.

— Я вирішила, що пора, — гордо відповіла Синютка.

— Ну ось, Легковіє, — Місяцеквітка повернулася, розбудивши плямисту королеву своїм вдоволенням нявчанням. — Я ж казала, що вона це зробить, коли буде готова.

Легковія сіла й лизнула лапу.

— Та звісно. Я лише подумала про своїх кошенят, бо вони розплющили очі швидше.

Вона провела лапою по обличчю, пригладжуючи хутро на носі.

Місяцеквітка повернулася до своїх кошенят.

— І тепер ви вирішили піти подивитися на світ?

— Чому ні? — нявкнула Синютка. — Леопардонька і Плямко вже там.

— Леопардоньці та Плямку вже по п'ять повень, — сказала їй Місяцеквітка. — Вони значно більші за вас, тому їм можна гратися надворі.

Синютка поширила очі.

— Це небезпечно?

Місяцеквітка похитала головою.

— У таборі — ні.

— Тоді ми можемо піти!

Місяцеквітка зітхнула, а тоді нахилилася, щоби пригладити хутро Синютки язиком.

— Що ж, напевно, вам таки потрібно іноді виходити з ясел. — Вона оглянула Сніжку. — Розпрями вуса. — У бурштинових очах королеви палали горді вогники. — Я хочу, щоб ви мали ідеальний вигляд, коли зустрінетеся з Кланом.

Сніжка лизнула лапу і провела нею по вусах.

Синютка глянула на маму.

— А ти йдеш із нами?

— А ти хочеш?

Синютка похитала головою.

— Ми здивуємо Леопардоньку і Плямка.

— Ваша перша здобич, — смикнула вусами Місяцеквітка. — Ну то біжіть.

Синютка застрибала на місці й помчала до виходу.

— Тільки не попадіть нікому під лапи! — гукнула їм услід Місяцеквітка, коли Синютка кинулась поперед сестри і вибігла крізь дірку. — І тримайтеся разом!

Колючки ожини чіплялися за шубку Синютки, доки та намагалася вибратися з ясел. Коли вона викотилася на землю надворі, їй в очі вдарило сонце. Вона закліпала, і врешті-решт перед нею, ніби уві сні, постав табір. Простора піщаниста галявина простяглася аж до каменя, який відкидав таку довгу тінь, що та мало не сягала їй до лап. Під каменем сиділи двоє вояків, трапезували біля куща кропиви. За ними лежало повалене дерево, його переплетені гілки нависали над землею, ніби купа худих і голих лап. За кілька хвостів від ясел розкинувся великий і низький кущ. З іншого боку від ясел купчилася папороть,

а за нею здіймалася стіна з ялівцю — така висока, що Синютці аж довелося задерти голову, аби побачити верхівку.

Її переповнив захват. Це була її територія! Лапами пробігли мурашки. Чи зможе вона запам'ятати, як тут усе влаштовано?

Плямка та Леопардоньки ніде не було видно.

— Куди вони поділися? — гукнула вона до Сніжки.

Сніжка роззиралася табором.

— Я не знаю, — відсторонено нявкнула вона. — Подивися на цю здобич! — Біла кицька витріщилася на купу птахів та мишей на краю галявини. Її увінчувала товста й пухнаста білка.

— Кагат свіжини!

Синютка побігла до нього, у ніздрях залоскотало. Вона чула, як королеви в яслах розмовляли про здобич, і чула запах білки від матиного хутра. Яке ж воно на смак? Зануївшись носом у купу, вона спробувала вчепитися зубками у маленьке створіння з коротким коричневим хутром і довгим тонким хвостом.

— Обережно!

Та Сніжка зі своїм попередженням запізнилася. Товста білка скотилася з верхівки кагату прямо на Синютку, причавивши її до землі. Ой!

Двоє вояків біля куща кропиви весело замуркотіли.

— Я ще ніколи не бачив, щоби здобич напала на кота! — нявкнув один із них.

— Обережно! — застеріг інший. — Вона така пухнаста, що ще тебе задушить!

Палаючи від сорому, Синютка визволилася з-під вивірки та розлючено зиркнула на вояків.

— Вона просто впала на мене!

Синютка не хотіла, щоб її запам'ятали як кошеня, на яке наскочила мертва білка.

— Гей, ви двоє! — із-за ясел вийшов Плямко. Синютка впізнала його за запахом. — Ваша мама знає, що ви надворі?

— Звичайно! — Синютка розвернулася й уперше побачила свого односельника.

Ой.

Вона не очікувала, що Плямко виявиться таким великим. Його чорно-біле хутро було гладеньке, як у вояка, і їй доводилося задирати голову, щоб на нього подивитися. Синютка витягнула ноги, намагаючись здаватися вищою.

Слідом за братиком вийшла Леопардонька, грайливо зачепивши його хвіст. Її чорна шубка виблискувала на сонці. Вона зупинилася і вдоволено оглянула Синютку та Сніжку.

— Ти розплющила очі!

Синютка лизнула хутро на грудях, намагаючись трохи його вкласти. «Гарно було б мати та-ку гладеньку шубку, як у них», — подумала вона.

— Ми можемо вам тут усе показати, — захоплено нявкнула Леопардонька.

Сніжка застрибала навколо старшої кицьки.

— Так, будь ласка!

Синютка роздратовано смикнула хвостом. Вона не хотіла, щоб їй показували її територію. Вона хотіла дослідити її сама! Проте Леопардонька уже крокувала до широкої смуги папороті біля ялівцевої загорожі.

— Це кубло новаків, — гукнула вона через плече. — Через повню тут будемо спати ми.

Сніжка побігла за нею.

— Ти йдеш? — підштовхнув Синютку Плямко.

Синютка озирнулася на ясла.

— Ви не будете сумувати за своїм старим гніздом?

Вона відчула раптовий спалах тривоги. Їй подобалося спати біля Місяцеквітки.

— Я вже не можу дочекатися, коли перейду в нове кубло! — крикнув Плямко і кинувся до новацького кубла. — Це буде так чудово, ми зможемо говорити, скільки захочемо, і Легковія не буде казати нам замовкнути і лягати спати.

Синютка поспішила за ним. Раптом папороть затремтіла, і з-поміж зелених галузок з'явилася плямиста морда.

— Коли почнеш тренуватися, — позіхнула сонна новачка, — то будеш мати за щастя трохи поспати.

— Привіт, Ряболапко! — Плямко зупинився біля кубла, а плямиста кішка потягнулася, наполовину вийшовши з куща.

Синютка вдивлялася в Ряболапчине хутро, густе й лискуче; м'язи на плечах кішки заграли, коли та вискочила з папороті й приземлилася біля Плямка. Тепер одноясельник Синютки вже не здавався таким великим.

— Ми показуємо табір Синютці та Сніжці, — оголосила Леопардонька. — Вони вперше вийшли надвір.

— Не забудьте показати їм виходок, — пожартувала Ряболапка. — Білолапка тільки сьогодні вранці скаржилася на те, що треба чистити ясла. Там уже повнями товчуться кошенята, а скоро їх буде ще більше.

Синютка підвела підборіддя.

— Тепер ми зі Сніжкою самі можемо прибирати у своєму гнізді, — мовила вона.

Вуса Ряболапки затремтіли.

— Я передам це Білолапці, коли вона повернеться з полювання. Впевнена, вона буде щаслива це почути.

«Вона кпить?» — Синютка примружила очі.

— Я вже не можу дочекатися полювання! — Плямко став у стійку, а його хвіст звивався, мов змія.

Хутким, мов вітер, рухом Ряболапка притисла його до землі лапою.

— Не забувай опускати хвіст, інакше здобич почує, як ти шелестиш листям.

Плямко витягнув свій хвіст з-під її лапи і випростав його, опустивши до землі.

Сніжка ледь чутно муркнула.

— Він стирчить, як галузка, — прошепотіла вона Синютці на вухо.

Синютка стежила за ним так пильно, що забула відповісти. Вона спостерігала, як Плямко притиснув груди до землі, як випустив кігті й підібгав під себе задні лапи. «Я стану найкращою мисливицею в Громовому Клані», — подумки присяглася вона.

— Непогано, — похвалила Плямка Ряболапка, а тоді перевела погляд на Леопардоньку. — А тепер глянемо на твою мисливську стійку.

Леопардонька миттю притислася животом до землі.

Синютці теж кортіло спробувати, але спочатку вона мала попрактикуватися сама.

— Ходімо, залишимо їх тут, — шепнула вона Сніжці.

Сніжка здивовано на неї витріщилася.

— Залишимо?

— Ходімо самі оглянемо табір.

Синютка побачила, що в них є шанс вислизнути непоміченими.

— Але ж тут так весело з...

Решту Синютка не почула, тому що вона вже задкувала. Озирнувшись через плече, вона помітила низький розлогий кущ біля ясел. Там Плямко і Леопардонька їх не знайдуть. Вона розвернулася і кинулася до куща, пірнувши під гілку. Перевівши подих, вона помітила, що листя пахло багатьма різними котями. Скільки ж у Грозовому Клані було котів? Вони всі вміщалися в цьому таборі?

Гілки затрусилися, і до неї ввалилася Сніжка.

— Я думала, що ти не йдеш! — здивовано писнула Синютка.

— Місяцеквітка сказала нам триматися разом, — нагадала їй Сніжка.

Вони обидві визирнули, щоб поглянути, чи Леопардонька, Плямко та Ряболапка помітили їхнє зникнення. Усі троє стояли і спантеличено дивилися на ясла.

Ряболапка знизала плечима.

— Мабуть, повернулися до свого гнізда.

— Ну то гаразд, — Плямко закрокував навколо Ряболапки. — Тепер ти можеш відвести нас у піщану лощовину, як ти й обіцяла.

Піщана лощовина? Це що? Синютка раптом пожалкувала, що не залишилася з ними.

— Я не обіцяла! — заперечила Ряболапка.

— Якщо нас піймають, буде непереливки, — застерегла Леопардонька. — Нам не можна залишати табір, доки не станемо новачками, пам'ятаєш?

— То нас не піймають, — нявкнув Плямко.

Ряболапка невпевнено роззирнулася галявиною.

— Я відведу вас до краю звору, — запропонувала вона. — Але не далі.

Синютка палала від заздрощів, дивлячись, як Ряболапка веде Леопардоньку та Плямка до ялівцевої загорожі й зникає в отворі унизу.

Може, піти за ними і подивитися, куди вони йдуть...

Раптом чиясь морда нашттовхнулася на її задні лапи й викинула зі сховку. Сніжка викотилася слідом за нею, а тоді з-за листя висунулася сіра муруга морда.

— Що ви тут робите? Це вояцьке кубло!

— Ви... вибач! — позадкувала Сніжка.

Синютка розвернулася до вояка.

— А ми звідки мали знати? — запротестувала вона. *У вояків є якийсь особливий запах, чи що?*

Муругий кіт примружив очі.

— Ви — кошенята Місяцеквітки?

Хутро Сніжки здибилося, і вона опустила погляд на лапи.

А Синютка підвела голову. Вона не боялася цього буркотливого вояка.

— Так. Я — Синютка. А це моя сестра Сніжка.

Смугань вийшов з-під куща і випростався. Він був навіть більший за Ряболапку. Синютка відступила на крок.

— Я Каменесмух, — нявкнув сірий кіт. — Ви шукаєте Бурехвоста?

Сніжка підвела погляд.

— А він тут?

— Він пішов на полювання.

— Взагалі-то ми не шукали його, — сказала воякові Синютка, хоча тепер, коли її очі вже були розплющені, вона би хотіла побачити батька. — Ми ховалися від Плямка і Леопардоньки.

— Грали в хованки, мабуть? — зітхнув Каменесмух.

— Ні, — виправила його Синютка. — Вони намагалися показати нам табір, але ми хотіли оглянути його самі.

Каменесмух смикнув хвостом.

— Хороші вояки вчаться від своїх побратимів.

— М... ми думали, що самим буде веселіше, — бовкнула Сніжка.

Вояк настовбурчив хутро.

— Ну, мені не було весело, коли мене розбудив табун кошенят.

— Вибач, — перепросила Сніжка. — Ми не знали.

— Ось що буває, коли кошенята валандаються самі собою, — форкнув Каменесмух і звернув погляд на кагат свіжини. — Ну, якщо вже я прокинувся, то можна й поїсти.

Смикнувши хвостом, вояк подався через галявину, залишивши двох кицьок наодинці.

Сніжка крутнулася до Синютки.

— Тобі обов'язково було ховатися у вояцькому кублі? — роздратовано нявкнула вона.

— А я звідки мала знати? — гаркнула Синютка.

— Ми би *знали*, якби лишилися з Плямком!

Синютка смикнула вухами. Тепер вони вже знали, де були новацьке і вояцьке кубла. Вони ж хотіли дослідити табір, хіба ні? Вона глянула на той бік галявини, чекаючи, доки очі налаштуються. На таку велику відстань вона ще не пробувала дивитися. Коли погляд зосередився на камені з іншого боку, Синютка помітила, що навколо нього земля була розрихлена. Відбитки лап вели у тіні та зникали за навислим клаптем лишайника. Куди ж вони вели?

Забувши про сварку зі Сніжкою, Синютка нявкнула: «Ходи за мною!» Вона побігла до лишайника, тоді простягнула лапу й натиснула на нього. Він подався під її дотиком, і лапа Синютки провалилася крізь в порожнечу.

— Тут отвір! — Синютка із захватом почала пробиратися вперед і опинилася в тихій печері з гладенькими стінами та долівкою. Усередині нікого не було, але з одного боку лежало гніздо з моху. — Це кубло, — зашепотіла вона Сніжці крізь лишайник.

— Це кубло Смерекозора, — відповів голос, який належав не її сестрі.

Синютка на мить застигла, а тоді обережно позадкувала із печери. Невже вона знову потрапила в халепу?

Біля Сніжки сидів світло-сріблястий кіт із яскравими бурштиновими очима.

— Привіт, Синютко.

Кицька нахилила голову.

— Звідки ти знаєш, як мене звати? — запитала вона.

— Я був при ваших уродинах, — сказав їй кіт. — Я Перовус, новак медикота. — Він кивнув на кубло Смерекозора. — Туди не можна

заходити, якщо тебе не запросили, — його голос звучав лагідно, але серйозно.

— Я не знала, що то його кубло. Мені просто було цікаво, що за лишайником, — Синютка опустила погляд на лапи. — Ти розкажеш Смерекозорові?

— Так.

У Синютки серце впало у п'яти.

— Краще я йому розповім. Він усе одно відчує твій запах, — пояснив Перовус.

Синютка схвильовано на нього подивилася. Тепер Смерекозір вирішить, що їй не можна стати воячкою?

— Не турбуйся, — заспокоїв її Перовус. — Він не буде лихий. Думаю, він оцінить твою цікавість.

— Можна тоді й мені піти подивитися? — нявкнула Сніжка.

Перовус замуркотів.

— Запах одного кошеняти виглядатиме як цікавість, — сказав він. — Запах двох кошенят — як настирність.

Сніжка опустила хвостик.

— Я впевнений, що одного дня тобі вдасться побачити, що там усередині, — пообіцяв Перовус. — Ходіть я краще познайомлю вас зі старійшинами. Вони люблять нових кошенят.

Ну ось, знову їм будуть усе показувати! Синютка вже почала дратуватися, але згадала, що їй сказав Каменесмух: «Хороші вояки вчаться від своїх побратимів».

Перовус повів їх до поваленого дерева і проліз під одну з гілок. Синютка подалася за ним, Сніжка не відставала.

Із кожної шпаринки в колоді проростала трава, папороть і мох, перетворюючи зотлілу кору на новолистову свіжу зелень. Синютка йшла слідом за Перовусом, який звивався поміж сплетінням галузок, доки нарешті не вибрався на відкритий моріжок посеред переплетеного гілля.

Там, притулившись до колоди, лежав облізлий брунатний кіт, а плямиста кішка вмивала язиком його вуха. Інший кіт, рудий із білими плямками, їв мишу на протилежному краю кубла.

Коли Перовус зайшов, плямиста кішка підвела погляд.

— Ти приніс мишачу жовч? — з надією спитала вона. — У Шамконога ще один кліщ.

— Він усе одно хоче щодня ходити на полювання, — прокоментував рудань. — Від кліщів йому не спекатися.

— Того дня, коли я перестану ходити на полювання, Хоптовусе, ти вже будеш наді мною чувати, — нявкнув Шамконіг.

Хоптовус відкусив іще один шматок миші.

— Я теж ніколи не перестану ходити на лови, — пробурмотів він із набитим ротом. — У Клані недостатньо новаків, щоб нас прогодувати.

— Плямко і Леопардонька скоро почнуть тренуватися, — нагадав їм Перовус. — А ось іще двоє, які невдовзі теж стануть новаками, — він відступив убік, показавши їм Синютку та Сніжку.

Хоптовус підвів погляд від своєї миші. Шамконіг сів, нагостривши вуха.

— Кошенята! — очі плямистої кішки засяли, і вона швиденько підійшла й облизала Синютці щоку. Синютка позадкувала й почала витирати своє мокре обличчя лапою, та ледь стримала муркотіння, побачивши, що Сніжку спіткало таке саме привітання.

— Це вони, Гагілко, вперше вийшли з ясел, — пояснив Перовус. — Я застав їх, коли вони намагалися зробити собі гніздо в кублі Смерекозора.

— Ми не... — хотіла заперечити Синютка.

— Не звертай на Перовуса уваги, — перебила її Гагілка. — Він з усіх смішки викладає. Це одна з переваг посади медикота.

— *Новака* медикота, — виправив її Перовус.

— Ха! — Шамконіг обгорнув лапи хвостом. — І це означає, що ти виконуєш усі обов'язки Гускопуха, доки той старий лінивий борсучисько прикидається, ніби шукає трави.

— Цить! — суворо глянула Гагілка на свого сусіда. — Гускопук нормально впорався.

Шамконіг форкнув.

— І які ж трави він збирав сьогодні зранку? — запитав він Перовуса.

Новак медикота смикнув вухами.

— Живокіст.

— Ну, а я бачив, як він вилежувався на сонці біля Совиного Дерева і спав без задніх ніг. Так хропів, що всю здобич розлякав, — кіт

смикнув хвостом у бік Хоптовусової трапези. — Я її ледве знайшов.

— Гускопух багато чого мене навчив, — сказав Перовус на захист свого виховника. — І в лісі немає такого зілля, яке б він не вмів застосовувати.

— Якби він вирішив його піти назбирати, — пробурмотів Шамконіг. Перовус глянув на Синютку та Сніжку.

— Не звертайте уваги, — нявкнув він. — Гускопух і Шамконіг ніколи не ладнали.

— Але тобі, Шамконоже, не слід говорити таких речей, — насварила його Гагілка. — Ти ж знаєш, що Гускопух — їхній родич.

— Справді? — закліпала Синютка.

— Він із вашою мамою з одного виводку, — пояснила Гагілка. Старійшина підсунула Синютку та Сніжку ближче до себе. — Ходіть розкажіть нам про себе.

— Мене звати Синютка, а це моя сестра Сніжка. Нашу маму звати Місяцеквітка, а тата — Бурехвіст, — защебетала Синютка. — А сьогодні ми вперше вийшли з ясел!

Хоптовус облизав губи, проковтнувши останній шматок миші.

— Вітаємо в Клані, малята. Я впевнений, що не мине і дня, як ви вскочите в якусь халепу. Кошенята просто не вміють сидіти спокійно.

Синютка нагостила вушка.

— А Леопардонька і Плямко потрапляли в халепи?

Гагілка замуркотіла.

— Я ще не бачила кошеняти, яке б не потрапляло.

Від полегшення в Синютки аж у животі потепліло. Вона не хотіла бути єдиною, з ким весь час щось діється не так. *Наприклад, білка падає на голову.*

— Пора вже Смерекозорові висвятити тих двох на новаків, — прокректав Шамконіг. — Бо в них щось дуже багато вільного часу. Щоразу, як іду до кагату свіжини, перечеплююся через когось із них, бо вони граються в порохах у якусь дурну гру.

— Я запитаю Легковію, чи можна буде завтра взяти їх із собою збирати трави в лісі, — запропонував Перовус. — Це їх на трохи займе.

Синютка поширила очі.

— У лісі? — перепитала вона.

Перовус кивнув.

— Ми не будемо відходити далеко від табору.

Це, мабуть, туди Ряболапка й повела Плямка та Леопардоньку. Синютка задумалась про те, скільки ще всього було за межами галявини та їхніх кубел.

Сніжка біля неї позіхнула.

— Пора вже тобі вертати їх до мами, — порадила Гагілка. — Бо Сніжка зараз прямо тут засне.

Синютка обернулася й побачила, що її сестричка вже мало не клює носом. Раптом вона відчула, як її власні лапки почали підгинатися, а в животі забурчало. Але вона ще не хотіла йти геть, їй кортіло дізнатися більше. Як виглядав кліщ Шамконога? І де був Гускопух?

— Ходімо, — Перовус підштовхнув їх до виходу.

— Як ми можемо чого-небудь навчитися, якщо будемо в яслах? — запротестувала Синютка.

— Ви зможете вивчити багато всього, коли відпочинете, — нявкнула Гагілка.

— Приходьте до нас скоро! — гукнув Хоптовус.

Синютка, спотикаючись, переходила галявину. У голові роїлася купа запитань, але лапи вже були в'ялі та незграбні. Вона відчула величезне полегшення, коли Перовус завів її до ясел.

— Що ти там бачила, маленька? — запитала Місяцеквітка, коли Синютка вклалася біля мами разом зі Сніжкою.

— Усе, — позіхнула Синютка.

Місяцеквітка муркнула.

— Ще не все, люба. — Синютка заплющила очі, а її мама вела далі. — Тобі ще належить дослідити цілий ліс. І навіть він лише частина територій Кланів. За ним ще є землі — Устя Матері, Високі Скелі...

— А як далеко простягається світ? — сонно промурмотіла Сніжка.

— Лише Зореклану відомо, — відповіла Місяцеквітка.

Синютка уявила дерева, й орляки, і кропиву, і ялівець, які тягнуться з табору ген у безкрайне небо.

— Але в мене ноги закороткі, щоб стільки всього обійти, — запротестувала вона. Її видіння потроху переходили у сни, і крізь дрімоту вона почула мамин голос:

— Вони ще виростуть, моя люба, і одного дня стануть такі міцні, що ти зможеш обійти цілий світ.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ 2

Синютка дивилася, як заманливо смикався хвостик Сніжки, і ледве стримувалася, щоб не наскочити на нього й не пришпилити до землі. Вона не хотіла ризикувати, аби не забруднити свою шубку.

— І пам'ятайте, — сказала Місяцеквітка, ще раз вимиваючи Синютці вушка, — сидіть струнко і будьте ввічливі.

Синютка закотила очі.

Вони троє чекали на краю галявини.

— Це ваша перша зустріч із Бурехвостом, відколи ви розплющили очі, — нагадала їм Місяцеквітка, хоча в цьому не було потреби. У Синютки від захвату цілий ранок млоїло в животі. Вона хотіла показати татові, що вона більше не крихітне й немічне кошеня.

Місяцеквітка глянула на ялівцеву загорожу.

— Він обіцяв, що повернеться з полювання до сонцепіку.

Синютка міцно вперлася лапами в землю. Їй було важко сидіти на місці, коли в таборі вирувало стільки нових запахів і видив.

Шамконіг та Гагілка вийшли з кубла старійшин. Перовус ішов до них із клубком моху в зубах. Синютка підозрювала, що в ньому було щось смердюче, бо новак наморщив носа так, ніби ніс лисяче лайно. Біля куца кропиви сидів кремезний кіт із вогнистим, ніби сонце, хутром, і ділив трапезу з двома іншими вояками та одною воячкою.

— Це Сонцеспад? — запитала Синютка.

— Так. — Місяцеквітка саме почала вмивати Сніжку. — А біля нього Снігурокрила, Вохроляп і Стрепіхань, — нявкнула вона в перерві між вилизуванням. — О, а з вояцького кубла щойно вийшов Дроздошуб.

Сніжка звивалася під наполегливим маминим язиком, скаржачись Синютці: «Вона і тебе так сильно вимивала?» Проте Синютка майже її не чула, вона була надто зайнята спогляданням вояків. Вона хотіла запам'ятати брунатне хутро Снігурокрилої, щоби завжди відрізнити її від інших у битві. «Вохроляпа вирізнити буде важче», — вирішила вона, — бо його хутро світло-сіре. Проте в нього на кінчиках вух є китички — це вона запам'ятає. Стрепіханя буде легко впізнати: його

чорне хутро стирчало на всі боки, ніби голки їжака. Дроздошуб був піщано-сірий, як камінці, з якими вони зі Сніжкою гралися в яслах. У нього були ясно-зелені очі та біла пляма на грудях, схожа на пухнасту хмаринку. Він здавався значно меншим за інших.

— А що, Дроздошуб не виріс нормально? — нявкнула Синютка до мами.

Місяцеквітка замуркотіла.

— Ні, маленька, він просто наймолодший вояк. Дроздошуб отримав своє ім'я лише чверть повні тому. Він виросте, ось побачиш.

Ялівцева загорожа зашурхотіла, й Синютка озирнулася. Це Бурехвіст? Її огорнуло розчарування: то до табору зайшов Каменесмух із пташкою в зубах. Вона почала переминатися з лапи на лапу, сподіваючись, що він її не помітить. Синютка не була певна, чи він пробачив їй вторгнення у вояцьке кубло.

— Це був підлий рух! — закричала Ряболапка на тому краю галявини. Вона відкотилася від Білолапки і скочила на ноги. Дві новачки тренували свої бойові навички біля пенька.

Білолапка обтрусила хутро.

— Ніякий не підлий! Чиста майстерність!

Новачка розлючено зиркнула на свою посестру, її тьмяне око блимало в сонячних променях. Синютка знала, що Білолапка не бачила на те око, проте мала настільки добрий слух, що до неї неможливо було підкрастись непомітно. Синютка і Сніжка пробували вже не раз.

— Просто пощастило! — відрубала Ряболапка. — Навіть Плямко зміг би краще!

А де ж Плямко?

Синютка оглянула галявину. *Онде!* Леопардонька і Плямко нипали біля вояцького кубла, поглядаючи одне на одного, ніби щось разом замишляли. Що вони надумали?

— Я вже чиста!

Увагу Синютки привернув голос сестрички, яка ухилялася від маминого язика.

Місяцеквітка сіла.

— Ти така гарненька.

Сніжка фокнула і почала розпушувати лапою своє вогке хутро навколо вушок. Синютка напнула груди й акуратно виставила поперед

себе лапки. *Будь ласка, нехай Бурехвіст мною пишатиметься!* Місяцеквітка не втомлювалася повторювати, що їхній батько — великий вояк, який він хоробрий і вправний боєць, а ще один із найкращих мисливців у Грозовому Клані. *Сподіваюся, я виросту такою, як він.*

— Чому Бурехвіст не міг прийти до ясел нас побачити? — скиглила Сніжка. — Гадюкозуб весь час приходить до ясел провідати Плямка і Леопардоньку. Минулого разу він навіть мишу їм приніс.

— Ваш тато прийшов на вас подивитися одразу, як ви народилися, — Місяцеквітка спіймала лапою невгамовний хвостик Сніжки й гарно вклала його біля її лап. — Він дуже важливий вояк. У нього немає часу приносити вам смаколики, — вона відступила на крок і знову оглянула своїх кошенят. — До того ж ви ще надто маленькі, аби їсти мишей.

Синютка підвела погляд на сонце й одразу зажмурила очі. Воно було майже прямо над ними. Бурехвіст от-от прийде. Вона повернулася до ялівцевої загорожі. Синютка знала, що вояцький патруль заходить через дірку посередині. Плямко розповідав їй про життя Клану — про мисливські та прикордонні патрулі. Він пояснив, що вояки полюють спочатку для Клану, а лише потім — для себе.

Синютка вирішила, що вона завжди дбатиме про те, аби її Клан був добре нагодований, навіть якщо їй самій доведеться голодувати.

Раптом Місяцеквітка напружилася, її ніс засмикався.

— Він тут!

— Де? — Сніжка підскочила на лапи й крутнулася, обсипавши Синютку курявою.

— Сядь! — наказала Місяцеквітка.

Сніжка притьмом сіла й знову обгорнула хвостиком лапи. Синютка побачила, як ялівцева загорожа затремтіла. З неї вийшов темно-коричневий кіт із дроздом у зубах, а за ним з'явилася бліда муруга кішка.

— Хто це? — Синютку неабияк вразили дві мишки, що звисали зі щелеп смуганьки.

— Кота звати Горобцепух, а кішку — Крапохвістка. — Місяцеквітка нагостила вуха. — Ось він!

За Крапохвісткою до табору зайшов кремезний сірий кіт. Його плечі терлися об ялівець, так що від кожного кроку гілочки легенько здригалися. Він високо тримав голову, піднісши підборіддя, а його блакитні очі блищали, мов зорі. У зубах вояк тримав найбільшу з білок, які Синютці коли-небудь доводилося бачити.

— Дивися, що він приніс нам погратися! — зойкнула Сніжка.

— Це не для нас, дурненька! — прошепотіла Синютка, згадавши, що їй сказав був Плямко. — Це для цілого Клану.

— І ми це будемо їсти, а не гратися, — серйозно додала Місяцеквітка.

Плечі Сніжки опустилися, коли вона побачила, як її тато йде за своїм патрулем до кагату свіжини і кладе білку біля решти здобичі. Тоді вона обернулася й почала роззиратися табором.

— Сядь рівно! — прошипіла Місяцеквітка.

Синютка подумала, що якби вона спробувала сісти ще рівніше, то перехилилася б і впала назад, проте трималася настільки струнко, наскільки могла, і от нарешті погляд Бурехвоста зупинився на них.

Місяцеквітка голосно замуркотіла.

— Бурехвосте, — вона підкликала його хвостом до Синютки та Сніжки. — Ходи подивися на своїх кошенят.

Бурехвіст підійшов до них і зупинився.

— Вони виглядають краще з розплющеними очима, — прокоментував він. Його нявкіт прогуркотів так низько, що був більше схожий на гарчання.

— Ти бачиш? — запитала Місяцеквітка. — У них обох блакитні очі, як у тебе.

Так! Синютка поширила очі ще більше, щоб її батько міг добре їх розгледіти, але він тільки кинув на неї побіжний погляд, а тоді повернувся назад до Місяцеквітки.

— Схоже, з них будуть добрі воячки.

— Звісно, будуть, — замуркотіла Місяцеквітка. — Вони ж твої кошенята.

Синютка виступила наперед.

— А ту білку було важко впіймати?

Вона хотіла, щоби Бурехвіст знову на неї подивився. Тоді він міг би помітити, наскільки її хутро було схоже на його.

Він опустив на неї погляд і моргнув.

— Товстих білок легко ловити.

— А ти навчиш нас ловити білок? — запитала Сніжка, метляючи хвостом у порохах позаду себе.

— Вас навчать ваші виховники, — відповів Бурехвіст. — Сподіваюся, Смерекозір обере вам хороших виховників.

І кого ж він обере? Погляд Синютки приблукав до вояцького кубла; там якраз затремтіли гілки, і надвір вийшов Гадюкозуб. Радісно нявкаючи, Леопардонька і Плямко побігли до нього. Леопардонька причепилася татові до хвоста, а Плямко приземлився прямо йому на плечі. Гадюкозуб захитався і, демонстративно застогнавши, повалився на землю. Леопардонька з Плямком застрибнули йому на пузо і запищали від захвату, але Гадюкозуб, муркочучи, струсив їх із себе і побіг за ними за кубло.

Бурехвіст, смикаючи вухами, озирнувся на цей галас. Синютка подумала, що він, мабуть, вирішив так само гратися зі своїми кошенятами, коли краще з ними запізнається.

— Смерекозір запросив мене розділити з ним здобич, — сказав Бурехвіст до Місяцеквітки.

Синютка кліпнула.

— Вже? — *Він так скоро йде?* — Можна нам піти з тобою?

Бурехвіст кинув на неї погляд, в якому поєдналися тривога і ніяковість, так що вона аж здригнулася. *Ми йому не сподобалися?*

— Кошенята повинні залишатися біля ясел, — пробурмотів він.

Синютка розчаровано дивилася, як батько розвертається і йде геть, та раптом він зупинився й озирнувся через плече, і в ній зринула надія. *Він передумав?*

— Каменесмух сказав мені, що ви вчора його розбудили, — прогарчав Бурехвіст. — Не лізьте до вояцького кубла.

Він відвернув голову і пішов далі.

Синютка розчаровано дивилася йому вслід, відчуваючи порожнечу.

Місяцеквітка погладила хвостом скуйовджене хутро Синютки.

— Бурехвіст лише дав вам пораду, — нявкнула вона. — Щоб ви наступного разу краще поводитися.

Синютка втупилася у свої лапи, шкодуючи, що припустилася такої дурнуватої помилки.

— Звичайно, ми будемо наступного разу поводитися краще. Він думає, що ми мишомізки? — вона замовкла й закліпала. — Він, мабуть, дуже, дуже важливий вояк, якщо сам Смерекозір хоче розділити з ним здобич.

— Так і є, — Місяцеквітка дивилася, як Бурехвіст підбирає білку, яку він зловив, і несе її до Громового провідника. Тоді вона перевела свій теплий погляд на Синютку. — Може, в нього пізніше буде трохи більше часу.

Синютка підвела підборіддя.

— Він сказав, що з нас будуть добрі воячки!

Подумки присягнувшись, що не підведе батька, вона спробувала відсунути подалі порожнє відчуття у животі.

— Місяцеквітко! — чийсь вигук налякав Синютку. Вона обернулася й побачила крапчастого сірого кота з блідими блакитними очима, який неквапом виходив із папоротевого тунелю. — Що, великий вояк уже зустрівся зі своїми кошенятами?

Місяцеквітка примружила очі.

— Звичайно.

Очі Сніжки спалахнули.

— Ти Гускопух?

— Як ти вгадала?

— Це ж кубло медикотів, правильно? — Сніжка вказала носиком на папоротевий тунель. — Отже, ти *мусиш* бути медикотом.

Кіт сів.

— Але звідки ти знаєш, що я просто не *приходив* до Гускопуха? — зі смішком спитав він.

— Бо тоді ми би побачили, як ти заходив! — відповіла Сніжка.

— Ми тут сидимо вже не знати скільки.

— Справді? — Гускопух глянув на Місяцеквітку.

Хвіст королеви засмикався.

Синютка обнюхала медикота.

— Ти пахнеш, як Перовус. — До його хутра почіплялися аромати незнайомих рослин, а ще запах затхлої підстилки. — Він каже, що ти знаєш назви усіх трав у лісі.

— Це правда.

Гускопух почав умиватися.

Сніжка проштовхнулася повз Синютку.

— А Шамконіг каже, що ти...

— Не треба перейматися через те, що каже Шамконіг, — перебила Місяцеквітка свою доньку.

Гускопух перестав умиватися і сидів, поблискуючи очима.

— Мені завжди цікаво, що каже Шамконіг.

Синютка обійшла сестру й закрила своїм хвостиком її рот.

— Він каже, що ти ходиш збирати трави майже щодня, — нявкнула вона.

Гускопух замуркотів.

— А ця розумненька!

— Я теж! — вигукнула Сніжка.

— Звичайно! — смикнув вусами Гускопух. — Ти ж кошеня Місяцеквітки, а вона — найрозумніша кішка, яку я знаю. — Його погляд на мить ковзнув до Бурехвоста. — Принаймні щодо *більшості* речей. — Він перекотився на спину й почав тертися плечима об теплу шорстку землю. — Добре, що нарешті вже новолист.

Синютці цей кіт сподобався. Він був кумедний і дружній. Вона раділа, що вони з ним родичі.

— А що ще ти робиш? — захоплено запитала Сніжка.

Гускопух сів і пригладив вуса лапою.

— Окрім того, що бережу здоров'я цілого Клану?

Синютка почула, як її мама зітхнула. Невже вона не пишалася своїм братом?

— Я тлумачу знаки від Зореклану, — вів далі Гускопух.

Синютка нагостирила вуха.

— Які знаки?

Гускопух знизав плечима.

— Хмари, наприклад.

Синютка примружено глянула вгору. Яскраве небо було оточене деревами й поплямоване м'якими білими хмарками, які швидко пропливали над головою.

Гускопух прочистив горло.

— Я можу, тільки раз глянувши, сказати, що Зореклан бачить кошенят, які дуже хочуть стати «-лапками».

Повз них пройшов плямистий кіт і скося глянув на медикота. Гускопух кивнув йому.

— Привіт, Гадюкозубе.

— *Ще одне* пророцтво? — грайливо спитав Гадюкозуб.

Синютка глянула на вояка. Він що, не вірив у пророцтва?

Сніжка ледве могла встояти на лапах.

— Кошенята, які хочуть стати «-лапками»? Тобто це про нас?

— Можливо, — нявкнув Гускопух.

Гадюкозуб форкнув і подався геть.

Синютка нахилила голову.

— А звідки ти знаєш, що Зореклан послав це повідомлення *тобі*, а не якомусь іншому Клану?

— Це приходить з досвідом, — Гускопух повернув морду до папоротевого тунелю. — Хочете подивитися на кубло медикота?

Синютка вчепилася за землю.

— О так, будь ласка!

Це була та частина табору, яку вона ще не бачила.

— Місяцеквітко! — раптом гукнув королеву Смерекозір.

— Іду! — Місяцеквітка непевно озирнулася на Гускопуха. — Ти можеш хвилинку приглянути за цими двома?

«За нами не потрібно приглядати!» — обурено подумала Синютка.

— Звісно, — нявкнув Гускопух.

Місяцеквітка подалася до Бурехвоста і Смерекозора, а Гускопух повів Синютку та Сніжку через прохолодний зелений тунель до трав'янистої галявини з невеликою калюшкою з одного боку. У повітрі стояв гострий запах трав, на долівці лежали рештки незнайомих Синютці листочків. Папороть густо росла з усіх боків галявини, окрім одного, де стояв високий камінь, розчахнутий посередині широкою щілиною, в якій кіт легко міг собі організувати кубло.

Звідкись із орляка долинув скреготливий нявкіт.

— Дрібновух відходить від укусу гадюки, — пояснив Гускопух, підійшовши до пацієнта, захованого між м'якими зеленими вайями. — На щастя, гадючка була маленька, але треба ще день-два, щоб отрута вийшла. — Він зник у папороті. — Буду за хвилику.

— Ходімо, — шепнула Сніжка, струсивши шматочок листка з лапи. — Глянемо, що там у камені.

Синютка завагалася. Бурехвіст тільки-но сказав їй не сунути носа куди не слід.

— Усе гаразд, — під'юджувала її Сніжка. — Гускопух же сам *запрошував* нас піти подивитися його кубло.

Синютка глянула на тремтливі вайї, за якими зник медикіт.

— Ну *мабуть*.

І вона почимчикувала слідом за Сніжкою до темної розколини в камені.

— Я піду перша.

Біле хутро Сніжки поглинула тінь, і вона зникла в кублі. Синютка подалася за нею, моргаючи, щоби звикнути до раптової темряви. Її ніс і рот умить наповнилися різкими запахами.

— Поглянь на всі ці трави! — пискнула Сніжка.

Синютка розкрила ширше очі, пристосовуючись до тьмяного світла, що долидало зі входу, й нарешті побачила Сніжку поміж насипів листя й зернят уздовж стіни.

Сніжка витягнула лапкою темно-зелений листок.

— Цікаво, від чого він?

Синютка обережно понюхала його й наморщила носа від кислого запаху.

— Закладаюся, що ти його не з'їси, — підструнчила Сніжка.

Синютка відступила на крок, кліпаючи очима.

— Боягузка-трясогузка!

— Я не боягузка-трясогузка! — *Що завгодно, тільки не це...* — Добре, я його з'їм! — вона нахилилась і вчепилась зубами в листок. Він був якийсь шерехатий і настільки гіркий, що вона мало не вдавилася. Виплюнувши його, Синютка почала облизувати лапи, намагаючись стерти смак. — Це огидно!

Сніжка зайшлася сміхом.

— Ну добре, розумна дуже! Твоя черга, — Синютка розлючено провела лапою по купці крихітних чорних зернят, розсипавши частину з них долівкою. — Скуштуй одну із цих.

— Добре! — Сніжка нахилила голову і зли-зала дві зернинки, проковтнула їх, а тоді облизалася. — Смакота! — оголосила вона, сяючи очима.

— Що це ви двоє робите? — від зойку Місяцеквітки вони обидві аж підстрибнули. Королева вхопила Синютку за загривок і жбурнула її на трав'янисту галявину, а слідом за нею витягнула і Сніжку. — Ви тут що-небудь їли? — запитала Місяцеквітка. Її погляд був панічний.

Синютка дивилася на неї, та слова застрягли в горлі.

— Їли? — прогарчала Місяцеквітка.

— Я... я своє виплюнула, — затнулася Синютка. Вона перелякано глянула на Сніжку, коли Місяцеквітка перевела погляд на її сестру.

— А ти?

Сніжка втупилася у власні лапи.

— Я щось проковтнула, — промимрила вона.

— Гускопуху!

Медикіт висунув голову з гнізда Дрібновуха.

— Що?

— Кошенята були у твоєму кублі, і Сніжка щось проковтнула!

Гускопух кліпнув. Тоді вискочив із гнізда й побіг по траві.

— Дізнайся, що це було! — гаркнула Місяцеквітка, та Гускопух був уже в своєму кублі. За мить він вибіг.

— Здається, вони були біля макових зернят, — нявкнув медикіт. Синютка похилила голову. Не треба було їй під'юджувати Сніжку.

— Скільки ти проковтнула? — запитав Гускопух. Його очі стали круглі й темні.

— Два, — ледь чутно нявкнула Сніжка.

Гускопух сів на землю і зітхнув.

— З нею все буде гаразд, — видихнув він. — Просто захоче поспати.

— Просто захоче поспати? — хутро Місяцеквітки стояло дибки. — Ти впевнений?

— Звісно, впевнений, — форкнув Гускопух. — Відведи її до ясел, і нехай виспитьсся.

— Не хочеш залишити її тут, щоб ти міг за нею наглядати? — запитала Місяцеквітка, смикаючи хвостом.

— Ти зможеш приглянути за нею краще, ніж я, — нявкнув Гускопух. — Мені треба займатися Дрібновухом.

Місяцеквітка зітхнула.

— Ходімо.

КУПИТИ